

Les paraules són el significat de la vida

Na Rosa era una nina que li encantava llegir. L'emocionava molt tenir davant seu aquella filera de paraules que li provocaven tants de sentiments i sensacions. Però per molt que llegís mai no havia trobat aquelles paraules juntes que li expliquessin o li diguessin, de manera precisa, que era l'amor. Ella sempre es deia "estic segura que existeix però, aquest... no s'ha fixat en mi".

Un dia, els seus pares li varen dir que es canviarien de casa perquè el pare havia trobar feina en una altra ciutat.

Dit i fet, havia arribat el dia de conèixer quina seria la seva nova llar. Era una casa bastant més gran que l'anterior, de sales molt àmplies i d'aspecte antic, però també molt agradable. La casa era de lloguer i els seus pares l'havien llogada totalment moblada. Els mobles eren un poc antics però en aquella casa hi quedaven bé. Ella, cercant, cercant, va trobar una biblioteca, una habitació plena de prestatgeries fins el sòtil on hi havia tota classe de llibres més bé antics... i, alguns d'ells, molt antics i fets malbé. Però en va trobar un on el títol li va cridar l'atenció. El llibre era molt vell i els anys li havien fet molt de mal a les pàgines i a les paraules escrites. Tot i que es podia llegir, hi havia paraules mig esborrades i difícils de llegir. Per començar el títol del llibre "*L'amor es troba quan...*" ja no es podia acabar de saber allò que volia dir i, això, en comptes de desanimar-la li va provocar ganes de jugar i unes ganes boges d'imaginar-se allò que l'autor hauria volgut dir. Que divertit. Es va asseure i mirant per la finestra d'aquella vella biblioteca es va dir a si mateixa: "Bono, ara jo pensaré i escriuré la meua pròpia historia a partir d'aquest llibre mig esborrat"...

- Estic segura que m'ho passaré molt bé posant paraules, emocions i històries en aquest llibre vell. Som-hi! comencem -em vaig dir a mi mateixa- i acarontant el llibre, i encara no sé com, una son tremenda em va agafar.

No estava del tot segura si somiava o allò que veia era del tot veritat però estava en una muntanya plena de neu i em vaig topar amb un nin que em va dir:

- Ei! Mira per on anam.

- Perdona... Ei! Escolta. Per què està tot tan fosc per aquí.

- Com? No ho saps? Es llarg de contar. Si vols t'ho puc contar. Perdona per ser tant mal educat... em dic Adrià.

- No passis pena. Per cert... em dic Rosa.

- Mira Rosa, tot va començar quan un nin del poble va trobar que llegir era molt avorrit. Nosaltres ens encantava llegir, però per ell, fer-ho, era una pèrdua de temps. Va començar a jugar per defora i els altres nins el miraven. I així tots els nins varen començar a deixar de llegir. Fins que tothom, menys jo, que m'encanta, varen perdre el vocabulari i la imaginació per això mateix, avui, el poble es tant trist...

- Ho entenc. Vaig dir. Què puc fer per ajudar-te?

- Em vols ajudar? D'acord. Acompanya'm.

- Què fem a la muntanya?

- Mira. Si de veres em vols ajudar, has d'esperar a l'alba per agafar l'estel que et durà fins a una altra galàxia.

- Una altra galàxia?

- Si. Allà hi ha un planeta que tot està fet de cristalls. Allà hauràs de fer una prova. La qual consisteix en posar-te damunt una balança, i un ocell petit, que té un cant dolç, comprovarà si el teu cor és sincer o no. Si no ho és, hi haurà conseqüències. Si per contra és dels bons podràs agafar el talismà. Un talismà que permetrà retornar el culte per llegir. Si. Així és. Hauràs de passar aquesta prova.

- D'acord. Tu vendràs amb mi?

- No.

- D'acord, esperaré.

Just en aquell moment un cometa llarguíssima, amb una cua lluminosa preciosa, es va posar just al nostre costat.

Vaig dubtar, perquè tenia tanta por que creia que em desmaiaria, però ell va insistir:

- Au va!! Confia amb mi!

Aquelles paraules em van animar. Vaig saltar al cel negre i em vaig aferrar a la cua de llum de l'estrella. Em vaig girar un cop més per dir adéu a l'Adrià i dins del cap van ressonar aquelles paraules "Bona sort, amiga meva".

Un instant després jo ja era lluny... El cometa volava a velocitat supersònica en aquell cel fantàstic, i va començar a fer ziga-zaga entre les estrelles i els planetes, en direcció a llunyanes galàxies... Al principi tenia por, però el que veia al meu voltant era tan meravellós que al final vaig oblidar-me de la por, de la picor que em provocava la pols de l'estrella i fins i tot dels rodaments de cap. A mesura que el cometa prosseguia el seu llarg recorregut, cada cop hi havia menys estrelles i al nostre voltant només hi havia fosc i silenci. Vam prosseguir en aquell cel cada cop més negre i en un silenci més i més profund, fins que vaig veure aparèixer allà lluny un minúscul planeta que brillava amb una llum puríssima...

Quan vaig arribar al planeta de cristalls vaig veure perquè brillava tant d'enfora. Ja! Ara ho entenc. Era fet de cristalls! Vaig iniciar de seguida la meva exploració d'aquell món misteriós, d'una bellesa meravellosa i inquietant, on tot era de cristall puríssim amb reflexos acolorits meravellosos. Caminava per aquell planeta tan estrany i misteriós quan, de cop i volta, vaig sentir un cant dolcíssim. Era l'ocell que em volia guiar cap a la prova.

Em vaig sorprendre quan la prova no consistia en una balança ni res de tot això... Ens vàrem apropar a un castell, evidentment, fet de cristalls. L'ocell em va dir:

"Estimada estrangera que veniu d'un indret llunyà. Posar-vos a dormir i tindreu somnis meravellosos..."

Lentament vaig agafar la son... Vaig somiar... res, no vaig somiar res, però una veu em parlava, i em deia:

"Sabem el que cerques i nosaltres som els guardians. Només aquell que sap somiar pot conquerir aquest objecte preciós! Tu saps somiar somnis plens de meravelles i bondat: és per la teva fantasia i per la teva puresa d'esperit que ets aquí i ens pots entendre..."

Vaig dir jo mateixa: *"Estimada jove que em parlaus, vinc aquí per agafar el talismà per fer que la gent torni agafar ganes i il·lusió per llegir..."*

"No hi ha cap talismà... tant sols heu de parlar amb els vostres ulls i així la gent tindrà ganes de llegir. Les coses només s'aconsegueixen tenint ganes de voler-ho fer..."

"M'estau dient que només aconseguiré allò que vull... només tenint-ne ganes?"

"Sí. Com tu tens ganes de saber què és l'amor... i en veure l'amor ho reconeixeràs ..."

.... Just aquí, em vaig despertar.

I així ho vaig fer. Vaig esperar a l'alba per tornar a agafar l'estel i tornar allà on l'Adrià m'esperava.

- Adrià corre! Ja sé com fer que el teu poble torni a tenir il·lusió per llegir! Sols cal despertar-los i fer-los saber que les "ganes" ho són tot.

- Estàs segura?
- Clar que sí. Mira. Les paraules són el significat de la vida. Una al costat de l'altra fan i ens donen vida. És a dir, les paraules són vida Adrià. Si els teus ulls poguessin parlar, què dirien?
- Tens raó.
- I tant. Au va. Anem.
- Però, perquè fer-ho si tanmateix no ens escoltaran.
- Sí. Sí que ens escoltaran. Perquè parlarem amb els ulls i el cor.

Quan vàrem arribar tots els carrers estaven buits. L'Adrià em va dir que quasi tots els nins i nines es quedaven a casa, en comptes d'explorar el món.

- Tranquil. Sé allò que hem de fer.
- Aquí vaig respirar a fons i vaig començar a parlar.

" Hi havia un vegada una nina que tenia un amic, un amic que per ella era com un germà. L'amic vivia entre les ombres. L'amic no era més que alegria i amistat. Cada dia, quan la nina venia de l'escola, tancava els llums i cercava el seu amic. Ella no tenia por de la obscuritat perquè sabia que el seu amic era allà. Cada nit, sortien a defora i donaven gràcies a Déu per aquell paisatge d'estrelles.... Quan sortia el sol, la nina li deia adéu al seu amic..."

La gent va començar a sortir de casa seva i a mirar per la finestra, i escoltava amb atenció i amb la cara il·luminada. Quan vaig acabar el meu relat tots em varen aplaudir. Jo em sentia satisfeta.

Poc després, vaig tornar a la muntanya amb n'Adrià. No tinc ni idea de quantes vegades em va dir gràcies l'Adrià. Jo, per desgràcia, havia de partir. Sempre recordaré les darreres paraules de l'Adrià: *" tu sempre cerquem entre les paraules. Jo sempre som allà..."* Però en aquell moment vaig relliscar amb la neu i vaig caure. Em vaig fer mal al cap i tot em donava voltes. Va ser aleshores quan algú em va sacsejar dolçament el braç i vaig sentir una veueta amable que em deia:

- Ja estàs desperta? Era ma mare!

Encara desorientada, vaig murmurar:

- Eh? Què? Com? .... A sí... sí, és clar que estic desperta. Però on sóc?
- T'has quedat adormida en aquesta butaca de la biblioteca llegint aquest llibre vell o no te'n recordes?

Si tota aquella fantàstica aventura havia començat justament allà, a la biblioteca...

- On és l'Adrià? Vaig cridar preocupada.

Ma mare va preguntar sorpresa:

- Adrià? Quin Adrià?

Vaig mirar al meu voltant, trista, i ho vaig comprendre tot. Tot plegat només havia estat un somni, encara que de tan viu semblava real. Va ser aleshores que vaig mirar per la finestra amb una sensació de tristesa... i què vaig veure... un nin que corria per la platja. Em resultava molt familiar... pot ser que fos el meu amic? Va ser quan vaig córrer cap a la platja cridant:

- Adrià! Adrià! Ets tu?

Però quan vaig arribar no vaig veure ningú. Trobava tant a faltar n'Adrià. Per un instant, només per un instant, vaig pensar que de debò el meu amic Adrià havia vingut per darrera vegada a dir-me adéu abans de desaparèixer per sempre...

Fou en aquell moment quan em vaig girar i vaig veure el llibre que havia trobat a la biblioteca. Quan el vaig obrir una llum em va cegar els ulls. Quan a la fi vaig poder veure amb claredat, vaig trobar la resposta que volia; *Què és l'amor?* L'amor no és quan t'enamores d'algú. L'amor, senzillament, és quan saps que una persona sempre estirà allà quan el necessitis, quan et faci somriure, quan estàs per plorar i et dona sempre una abraçada de tot cor... és el que fan els amics i, sobretot, els pares! Però

era això allò que jo sentia per n'Adrià? No ho sé. D'allò que estic segura és que N'Adrià, és i serà sempre el meu amic...

És curiós. L'altre dia mentre llegia em vaig mirar els dits i vaig pensar: " Ostres! Què faria jo sense els meus dits?!" Què vull dir amb això? Vull dir que si nosaltres no llegim senzillament perdrem la capacitat de contar històries i de posar nous sentiments, idees, raonaments i sensacions en la nostra vida.

Com diu el meu pare, parlant amb mi de camí a l'escola... Si no llegeixes estimada NO tindràs vocabulari i si no tens vocabulari no podràs contar allò que sents i allò que et passa per dintre, si no tens vocabulari no podràs adquirir cultura ni... res!

Té raó. No tindrem res. I ens passaran coses i sentirem coses i no sabrem com explicar-ho perquè no tendrem la paraula ni la manera de dir-ho. Si!. Les paraules són com a dits. Els dits agafen coses, fan coses i les paraules agafen i donen nom a tot quan sentim. Somiar i crear mons amb paraules meves, amb paraules que tots podem tenir, m'ajuda a somiar que un dia, el món, on vivim podrà ser més maco que el món que veig per la televisió o els diaris que llegeixen els majors.